

ذوق کنیم یا دق؟!

لطفاً به این چند تیتیر خبر دقت کنید.

براساس آخرین اطلاعات سال ۲۰۱۲ بنیاد ملی علوم آمریکا، ۹ درصد دانشجویان خارجی تحصیلات تکمیلی دانشگاه‌های کانادا را ایرانیان تشکیل می‌دهند. بالاترین رتبه در سال ۲۰۱۰ و ۲۰۱۱ از نظر دانشجویان خارجی که دکتری خود را در آمریکا می‌گیرند متعلق به ایرانیان است. ۶
سه درصد از بالاترین متخصصان علمی را در آمریکا ایرانیان تشکیل می‌دهند.

خبرها را خواندید؟ چه حالی بهتان دست داد؟ احساس غرور کردید؟ ناامید شدید؟ سوال ما این است که باید برای این اخبار خوشحال بود و

خندید و ذوق کرد یا ناراحت شد و سر تأسف تکان داد؟! شاید با خودتان بگویید چرا تأسف؟ دلش این است که غالب این دانشجویان نخبه یا به کشور باز نمی‌گردند یا زمانی باز می‌گردند که بشود بهشان گفت «نوش داروی پس از مرگ سهراب!» یعنی زمانی که نه حالی برای حرف زدن دارند، نه دست پر قدرتی برای نوشتن و نه انرژی برای درس دادن و تحقیق کردن. خیلی از این‌ها زمانی برمی‌گردند به کشورشان که جوهرشان به ته رسیده و یک خط در میان یا نمی‌نویسند یا کم رنگ و ناخوانا. خلاصه که آدم می‌ماند باید ذوق کند یا دق.

چقدر بده...

* «ممنوعیت فروش و تبلیغ رسانه‌ای یک محصول بهداشتی

و آرایشی»

«چقدر بده درست زمانی که توی اوج هستی، توی ذوقت بخوره! چقدر بده زمانی که هفت هشت تا شبکه، بیست و چهار ساعته دارن نشونت می‌دن، یکدفعه و بی‌مقدمه از صفحه رنگی رسانه حذف بشی! چقدر بده وقتی بعد از چند هزار سال زندگی در انزوا تازه مهم شدی، دوباره به حاشیه برگردی! چقدر بده وقتی هر کس، هر جا می‌دیدت در مورد خواص و ترشحات صحبت می‌کرد، اما یکدفعه انقدر معمولی بشی که به راحتی با چرخ فرقون از روت رد بشن و حتی صدای «ترقی» شکستن لاکت توجهه کسی رو جلب نکنه.

چقدر بده وقتی یک عده نامعلوم الحال، روی تو سرمایه‌گذاری کردن و رسانه ملی هم داره با پول تبلیغ حال می‌کنه، یه عده نامعلوم الحال دیگه زیر آبت رو بزتن و پرونده‌ات بره بایگانی. چقدر بده به اوج رفتن و بعد با کله سقوط کردن. چقدر بده، بده، بده...

[اوراقی از دفتر خاطرات یک حلزون]

روح‌ت ناشاد...

* مرگ آریل شارون در

روز قدس

هیچ وقت کرده‌اید که خیلی اوقات اتفاقاتی که خیلی اتفاقی می‌افتند، اتفاقاً خیلی آدم را خوشحال می‌کنند و این اتفاقی است که احتمالاً برای شما هم اتفاق افتاده.

روز قدس امسال هم یکی از آن روزهایی بود که اتفاقی در آن اتفاق افتاد که نشان دهنده یک اتفاق خوب بود. یعنی یک روز خوب و یک اتفاق خوب.

از طرفی راهپیمایی پر شکوه مردم آزاده جهان بر علیه اشغالگری و ظلم

صهیونیست‌ها و از طرفی مرگ جلاّد صبرا و شتیلا. این دو اتفاق دست به دست هم دادند تا دل مردم رنج‌دیده فلسطین کمی آرام بگیرد و جراحت قلبشان کمی التیام پیدا کند.

به هر حال ما هم از هم‌زمانی این دو اتفاق خوب، خوشحالیم و امیدواریم هر سال چنین اتفاقی در کنار اتفاقات خوب دیگر اتفاق بیفتد و سالی یک‌بار خبری مشابه همین خبر در مورد دیگر سران رژیم نامشروع اسرائیل بشنویم!

